

4. ΕΘΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Ο γεωγραφικός χώρος και τα ιστοριογραφικά στερεότυπα. Οι εθνικές ιστοριογραφίες των λαών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, καθώς και δυτικοί παρατηρητές και αναλυτές των εξελίξεων στην περιοχή, έχουν δημιουργήσει ορισμένα στερεότυπα για τις χώρες, τους λαούς και το ιστορικό παρελθόν της. Ο όρος «Βαλκάνια»*, άλλωστε, από ονομασία της οροσειράς του Αίμου έφτασε να σημαίνει περιοχή αστάθειας και συγκρούσεων, ενώ οι λαοί της θεωρείται ότι ρέπουν προς εξάρσεις εθνοφυλετικού χαρακτήρα και ότι είναι διαφορετικοί από τους λαούς της υπόλοιπης Ευρώπης.

Ωστόσο, από τη μελέτη της Ιστορίας των λαών της Ευρώπης γνωρίζουμε πως οι θρησκευτικές και οι εθνικές συγκρούσεις σημάδεψαν εξίσου, αν όχι περισσότερο, τη Δυτική και την Κεντρική Ευρώπη από τη Νοτιοανατολική, και πως οι λαοί της τελευταίας διαφέρουν από τους λαούς της υπόλοιπης ηπείρου όσο και μεταξύ τους. Γνωρίζουμε πως *εθνοκαθάρσεις** βίαιες και ριζικές συνέβησαν στη Δυτική και την Κεντρική Ευρώπη επί πολλούς αιώνες, ιδίως από τον 15ο έως και τον 17ο αιώνα, ενώ στην Κεντρική Ευρώπη ακόμη και κατά τον 20ό αιώνα.

Το εθνικό κίνημα των Ελλήνων, που ήδη εξετάστηκε, υπήρξε πρότυπο και για τους άλλους λαούς της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Με καθυστέρηση, μικρότερη ή μεγαλύτερη σε σύγκριση προς αυτό, τα εθνικά κινήματα των λαών της περιοχής στηρίχτηκαν στην αναζήτηση ανάλογων καταβολών, έπλασαν το ιστορικό τους παρελθόν και πρόβαλαν το όραμά τους για το μέλλον, αναζήτησαν και όρισαν την ταυτότητά τους, τους «άλλους» και τους αντιπάλους.

Οι Σέρβοι, λόγω γειτνίασης αλλά και λόγω δεσμών με την εκεί Διασπορά τους, ανέπτυξαν στην αρχή με την Αυτοκρατορία των Αψβούργων δεσμούς που στήριξαν τον φωτισμό τους και την αναγέννηση του έθνους τους, στη συνέχεια όμως σχέσεις ανταγωνιστικές. Οι ξένοι κυρίαρχοι της Σερβίας, οι Οθωμανοί Τούρκοι, ήταν βέβαια οι βασικοί εθνικοί αντίπαλοι. Αντίπαλοι εθνικοί όμως ήταν και οι Αυστριακοί, αφού στην Αυτοκρατορία των Αψβούργων συμπεριλαμβάνονταν και όλοι οι Νοτιοσλάβοι, τους οποίους οι Σέρβοι θεωρούσαν ομοεθνείς τους και επιδίωκαν να απελευθερώσουν.

Από το πρώτο επαναστατικό σκίρτημα των Σέρβων το 1804 έως τη Συνθήκη του Βερολίνου το 1878, με την οποία οι Σέρβοι απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, οι εθνικές επιδιώξεις και διεκδικήσεις τους στρέφονταν κυρίως κατά των Οθωμανών Τούρκων. Στη συνέχεια και έως τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Σέρβοι ήταν κυρίως στραμμένοι εναντίον της Αυστρίας, με στόχο την απελευθέρωση των Νοτιοσλάβων υπηκόων των Αψβούργων. Αυτές οι εθνικές επιδιώξεις της Σερβίας οδήγησαν στη ρήξη της με την Αυστρία και στην έκρηξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου τον Αύγουστο του 1914.

Οι Βούλγαροι ανέπτυξαν το εθνικό τους κίνημα με σχετική καθυστέρηση. Με την υποστήριξη των *Πανσλαβιστών** της Ρωσίας οι Βούλγαροι εξασφάλισαν την αναγνώριση από τον Οθωμανό σουλτάνο, το 1870, χωριστής εθνικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, της *Εξαρχίας*, ήλθαν δε σε ρήξη τόσο με το Πατριαρχείο όσο και με τους Έλληνες, επειδή διεκδικούσαν ως βουλγαρικές τις μητροπόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης, τις ιστορικές ελληνικές χώρες, στις οποίες κατοικούσαν Έλληνες, Σλάβοι, Βούλγαροι, Τούρκοι, Αλβανοί και Εβραίοι και οι οποίες ανήκαν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου. Το 1878, με τη

Η οικονομία στα Βαλκάνια κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα

«Σε γενικές γραμμές το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα υπήρξε ειρηνικό για την Ευρώπη και επέτρεψε σε όλες τις χώρες να αναπτυχθούν. Οι Βαλκάνιοι, παρά τις προόδους που σημείωσαν στη δημιουργία κρατικών θεσμών, έχαναν έδαφος έναντι της δυτικής Ευρώπης στον οικονομικό εκσυγχρονισμό. Ο αγροτικός τομέας εξακολουθούσε να απασχολεί το 80% περίπου του εργατικού δυναμικού και η βιομηχανική δραστηριότητα περιοριζόταν στον τομέα των τροφίμων, καθώς και της κατασκευής δρόμων και σιδηροδρόμων. Τα κρατικά έργα υποδομής εξάλλου ανάγκασαν τις περισσότερες βαλκανικές χώρες να καταφύγουν στον εξωτερικό δανεισμό, με αποτέλεσμα την υπερχρέωση και την αδυναμία καταβολής των τοκοχρεωλυσιών. Η πτώχευση οδήγησε στην επιβολή διεθνούς οικονομικού ελέγχου και τη διαχείριση τομέων της οικονομίας από ξένους δανειστές».

Θ. Βερέμης, *Βαλκάνια από τον 19ο ως τον 21ο αιώνα. Δόμηση και αποδόμηση κρατών*, Πατάκης, Αθήνα 2004, σ. 35.

Αναμνήσεις από τον Μακεδονικό Αγώνα

«Μου διηγείται [ο Γερμανός Καραβαγγέλης] πως κάποτε σε κάποιο τρομοκρατημένο απ' τους Βουλγάρους χωριό αναγκάστηκε να σπάσει ο ίδιος με πελέκι την κλειδωμένη πόρτα της εκκλησίας, για να μπει και να λειτουργήσει... Το πιο συγκινητικό σημείο της αφήγησής του είναι το μέρος που περιγράφει την αγωνία και τον αγώνα του, ώσπου να κατορθώσει να πάρει τ' αέφαλο σώμα του Παύλου Μελά, που ο Τούρκος καϊμακάμης, πεισματωμένος, επέμενε να παραδώσει στους Βούλγαρους με τη δικαιολογία δήθεν πως ήταν το πτώμα ενός Βούλγαρου κομιτατζή. Σκηνή που θυμίζει τους λυσσαλέους αγώνες των ομηρικών ηρώων γύρω από το σώμα του σκοτωμένου συντρόφου τους».

Αντιγόνη Μπέλλου-Θρεψιάδη, *Μορφές Μακεδονομάχων και τα Ποντιακά του Γερμανού Καραβαγγέλη*, Τροχαλία, Αθήνα 1992, σ. 77.

Επιμνημόσυνο ποίημα του Κωστή Παλαμά για τον Παύλο Μελά

Σε κλαίει λαός, Πάντα χλωρό να σειέται το χορτάρι στον τόπο που σε πλάγιασε το βόλι, ω παλληκάρη!

Πανάλαφρος ο ύπνος σου· του Απριλίου τα πουλιά σαν του σπιτιού σου να τ' ακούς λογάκια και φιλιά, και να σου φτάνουν του χεϊμόνα οι καταρράχτες σαν τουφεκιού αστραπόβροντα και σαν πολέμου κράχτες.

Πλατειά του ονείρου μας η γη και απόμακρη. Και γέρνεις εκεί και σβεις γοργά.

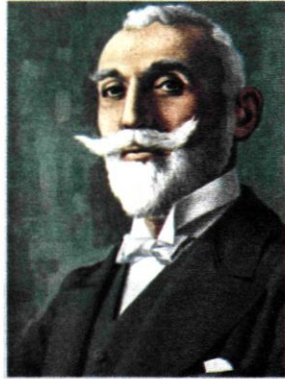
Ιερή στιγμή. Σαν πιο πλατειά τη δείχνεις, και τη φέρνεις σαν πιο κοντά!

Με τη Συνθήκη του Βερολίνου (1878) η Οθωμανική Αυτοκρατορία υφίσταται νέα συρρίκνωση: η Ρουμανία, η Σερβία και το Μαυροβούνιο αναγνωρίζονται ως ανεξάρτητα κράτη, η Βοσνία-Ερζεγοβίνη περνά υπό προσωρινή αυστροουγγρική διοίκηση, η Βουλγαρία αυτονομείται και η Ανατολική Ρωμυλία γίνεται αυτόνομη επαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η Μακεδονία παραμένει στην Τουρκία.

Ο Γερμανός Καραβαγγέλης (1867-1936), μητροπολίτης Καστοριάς από το 1900, ανέλαβε την οργάνωση ένοπλων σωμάτων από ντόπιους στην περιφέρεια της μητρόπολής του και τόνωσε το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων της Μακεδονίας. Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα.

Ο Λάμπρος Κορομπλής (1856-1923) διορίστηκε τον Μάιο του 1904 γενικός πρόξενος της Ελλάδας στη Θεσσαλονίκη, από όπου οργάνωνε τα ελληνικά αντάρτικα σώματα στη Μακεδονία. Απομακρύνθηκε από τη θέση του κατόπιν οθωμανικών διαμαρτυριών. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

Ο Ιωάν Δραγούμης (1878-1920), συγγραφέας, πολιτικός και διπλωμάτης, διατέλεσε υποπρόξενος της Ελλάδας στο Μοναστήρι και ενίσχυσε σημαντικά την ελληνική αντίσταση στις βουλγαρικές ενέργειες. Συλλογή Ιωάννη Μαζαράκη, Αθήνα.

Νεοτουρκικό Κίνημα (1908)

• «Ως την πρώτη δεκαετία του 20ού αι. ο διαμελισμός του οθωμανικού κράτους έπαψε να αποτελεί την κύρια επιδίωξη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Είχε γίνει πια φανερό ότι τα εδάφη που θα έχαναν οι Οθωμανοί, με συμπαγή σε ορισμένες περιπτώσεις και ακμαίο ελληνικό πληθυσμό, αλλά πολύ απομακρυσμένον από τα τότε όρια της Ελλάδας, ώστε να υπάρχει δυνατότητα ενσωμάτωσης, τα διεκδικούσαν άλλα χριστιανικά κράτη της χερσονήσου του Αίμου. Έτσι, παράλληλα με την παραδοσιακή αλυτρωτική ιδεολογία (τη Μεγάλη Ιδέα), γεννήθηκε και μία άλλη, που ήθελε την αναμόρφωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ώστε να εξασφαλιστεί μέσα σε αυτήν η απρόσκοπτη ανάπτυξη του ελληνικού στοιχείου υπό συνθήκες ελευθερίας, ασφάλειας και ισοπολιτείας. Από την επαύριο του πολέμου του 1897 οι ελληνικές προσπάθειες στράφηκαν προς την εσωτερική ανασύσταση του βασιλείου της Ελλάδος, αλλά και την ενίσχυση των δυνάμεων του ελληνισμού μέσα στην Οθωμανική Επικράτεια.

Η «Οργάνωσις της Κωνσταντινουπόλεως» ακριβώς (ανεπίσημος σύνδεσμος μεταξύ Ελλήνων και Νεοτούρκων στην Κωνσταντινούπολη από το 1908 μέχρι το 1912), με επικεφαλής τον Αθανάσιο Σουλιώτη-Νικολαΐδη, υπήρξε έκφραση της ιδεολογικής αυτής αλλαγής και ασχολήθηκε με το έργο του μετασχηματισμού της αυτοκρατορίας σε μία πολυεθνική ομοσπονδία, όπου η συνεργασία των εθνοτήτων θα εξασφαλιζόταν χάρη στους κοινούς πολιτισμικούς δεσμούς των κατοίκων της Ανατολής».

Θ. Βερέμης, *Ιστορία των ελληνοτουρκικών σχέσεων, 1453-2003*, Ι. Σιδέρης, Αθήνα 2003³, σ. 52-53.

Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, την οποία επέβαλαν οι Ρώσοι στους Τούρκους, οι Βούλγαροι εξασφάλισαν προς στιγμήν τη «**Μεγάλη Βουλγαρία**» που οραματιζόνταν και που περιλάμβανε, εκτός της σημερινής Βουλγαρίας, ολόκληρη σχεδόν την ελληνική Μακεδονία και την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, καθώς και τη Δυτική και την Ανατολική Θράκη. Τη «Μεγάλη Βουλγαρία» περιόρισαν δραστικά στο Συνέδριο του Βερολίνου, το ίδιο έτος, οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης, οι οποίες ανησύχησαν από τη δημιουργία ενός τόσο ισχυρού ερείσματος της Ρωσίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη.

Το όραμα της «Μεγάλη Βουλγαρίας» ανησυχούσε στο εξής σοβαρά, εκτός φυσικά από τους Οθωμανούς Τούρκους, τους Έλληνες, τους Σέρβους και τους Ρουμάνους, επειδή οι Βούλγαροι διεκδικούσαν εδάφη τα οποία οι γείτονές τους διεκδικούσαν ήδη ως πατρογονική κληρονομιά. Ακολούθησε οξύς ανταγωνισμός των Βουλγάρων με τους Σέρβους για τις μεταξύ των δύο χωρών τουρκικές επαρχίες και με τους Έλληνες για το μέλλον των τουρκικών επαρχιών που αποτελούσαν τη Μακεδονία. Ο ανταγωνισμός των Βουλγάρων με τους Έλληνες εκδηλώθηκε με την προσπάθεια των Βουλγάρων να ελέγξουν, με φιλικά προσκείμενους προς αυτούς ιερείς και δασκάλους, τις εκκλησίες και τα σχολεία στις πόλεις και στα χωριά της Μακεδονίας. Τις εκατέρωθεν προσπάθειες για τον έλεγχο των εκκλησιών και των σχολείων κλήθηκαν να στηρίξουν ένοπλες ανταρτικές ομάδες γηγενών, που εξοπλιζόνταν άλλες από τους Έλληνες και άλλες από τους Βουλγάρους, καθώς και ανταρτικές ομάδες από την Ελλάδα και τη Βουλγαρία.

Ήταν ο «**Μακεδονικός Αγώνας**», ένας σκληρός πόλεμος ανταρτών Ελλήνων και Βουλγάρων, οι οποίοι πολεμούσαν αλλήλους, καθώς και εναντίον των Τούρκων, όταν δεν μπορούσαν να αποφύγουν τη σύγκρουση με τις τουρκικές δυνάμεις. Ο σκληρός αγώνας στη Μακεδονία και για τη Μακεδονία δοκίμασε επί πέντε σχεδόν χρόνια (1904-1908) την αντοχή των γηγενών, που έπρεπε να επιλέξουν στρατόπεδο. Πολλοί Έλληνες

•«Στις 23 Ιουλίου 1908 οι νέοι αξιωματικοί της Επιτροπής Ενώσεως και Προόδου διακήρυξαν την αποκατάσταση του Συντάγματος του 1876, πρώτα στο Μοναστήρι και έπειτα σε πολλές άλλες πόλεις της μακεδονίας. Στη μακεδονική πόλη της Δράμας π.χ. το απόγευμα της 23ης Ιουλίου έφθασαν με τριάνο απ' τη Θεσσαλονίκη εκατό στρατιώτες και 20 περίπου αξιωματικοί υπό την αρχηγία ενός νέου αξιωματικού που ονομαζόταν Ρουσέν. Ο τελευταίος, σε λόγο που εκφώνησε, είπε ότι έπρεπε να τεθεί τέλος στις φιλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις και έβριξε στο πλήθος συνθήματα με τις ακόλουθες λέξεις στα γαλλικά: "Πατριδα, ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα". Ο μόνος τρόπος, πρόσθεσε, να σωθεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία είναι να υπάρξει μία συνταγματική κυβέρνηση. Σε διάστημα μόλις δύο ωρών οι περισσότεροι κάτοικοι της Δράμας, ορθόδοξοι και μουσουλμάνοι, εκδήλωσαν με όρκο την αφοσίωσή τους στο Σύνταγμα. Στις 4 το απόγευμα το Σύνταγμα διακηρύχθηκε και η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στο σουλτάνο στην Κωνσταντινούπολη με τηλεγράφημα. Μετά από τέτοια τηλεσίγραφα που έφθαναν από πολλές πόλεις της Μακεδονίας, ο σουλτάνος υπεχώρησε, και τη νύχτα της 23ης Ιουλίου 1908 επανέφερε το Σύνταγμα του 1876».

Δ. Κιτσικής, Συγκριτική Ιστορία Ελλάδος και Τουρκίας στον 20ό αιώνα, 1990, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 1998³, σ. 92-93.

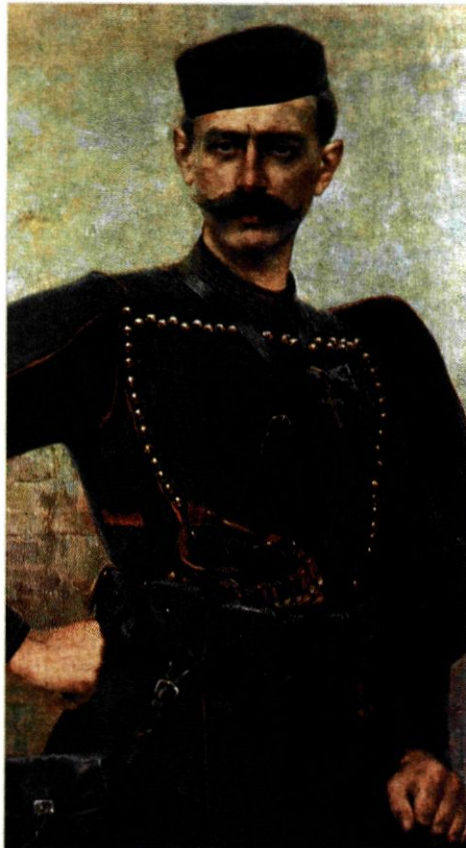
Ο Παύλος Μελάς (1870-1904), αξιωματικός του ελληνικού στρατού, ανέλαβε επικεφαλής του ελληνικού αντάρτικου σώματος κατά των Βουλγάρων. Ο θάνατός του συντάραξε ολόκληρο το έθνος και αφύπνισε το ελληνικό κράτος για το μακεδονικό ζήτημα. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

έπεσαν θύματα των Βουλγάρων και πολλοί Βούλγαροι θύματα των Ελλήνων. Νέοι από όλη την Ελλάδα έσπευσαν να πολεμήσουν για τη Μακεδονία: η Κρήτη, η Πελοπόννησος, η Στερεά Ελλάδα, η Ήπειρος και η Θεσσαλία, ακόμη και η Κύπρος, έστειλαν νέους, για να στηρίξουν τη μεγάλη υπόθεση του έθνους. Ο **Παύλος Μελάς**, ο νέος αξιωματικός από την Αθήνα, και ο **καπετάν Κώτας**, από το χωριό Ρούλια (σημ. Κώτας) της Φλώρινας, που έδωσαν τη ζωή τους στη Μακεδονία, υπήρξαν δύο από τους πιο αντιπροσωπευτικούς ήρωες του ελληνικού αγώνα στη μαρτυρική χώρα. Οι Βούλγαροι είχαν ανάλογους ήρωες, τον Γκότσε Ντέλτσεφ και τον Γιάννε Σαντάνσκυ από τη Μακεδονία και άλλους από τη Βουλγαρία. Την αναμέτρηση μεταξύ των Ελλήνων και των Βουλγάρων στη Μακεδονία διέκοψαν για λίγο το Κίνημα των Νεοτούρκων* το 1908, που υποσχέθηκε ισονομία και ισοπολιτεία σε όλους τους λαούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και ο Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος το 1912, στον οποίο οι Έλληνες και οι Βούλγαροι βρέθηκαν σύμμαχοι εναντίον των Τούρκων.

Οι Μολδαβοί και οι Βλάχοι των αντίστοιχων δύο Παρίστριων Ηγεμονιών*, οι εν συνεχεία **Ρουμάνοι**, ανέπτυξαν επίσης εθνικό κίνημα κατά των κυρίαρχων Οθωμανών Τούρκων, κατ' επέκταση δε και κατά των Ελλήνων ή των εξελληνισμένων ηγεμόνων που ασκούσαν εξουσία εξ ονόματος των Τούρκων. Ο Κριμαϊκός Πόλεμος (1853-1856) και η συνακόλουθη **Συνθήκη των Παρισίων** (1856) εξασφάλισαν στους Ρουμάνους, με την υποστήριξη της Γαλλίας κυρίως, την ανάδειξή τους στο διεθνές προσκήνιο και την ένωση των δύο Ηγεμονιών σε ενιαίο κράτος, το 1861, με την ονομασία **Ρουμανία**, το οποίο απέκτησε την ανεξαρτησία του το 1878.

Τελευταίοι από τους λαούς της Νοτιοανατολικής Ευρώπης ανέπτυξαν εθνικό κίνημα οι **Αλβανοί**, οι οποίοι αναζήτησαν τις καταβολές τους στους αρχαίους Ιλλυριούς. Οι Αλβανοί εξισλαμίστηκαν κατά μάζες, ιδίως τον 17ο αιώνα, και στο εξής δρούσαν ως ο ισχυρός βραχίονας των Οθωμανών κυρίαρχων στη δυτική Νοτιοανατολική Ευρώπη. Τα πρώτα εθνικά τους σκιρτήματα ήταν προϊόν των Αλβανών λογίων οι οποίοι σπούδαζαν στα πανεπιστήμια της Ιταλίας, χώρας που υπήρξε για τους Αλβανούς η μήτρα του εθνικού κινήματος και η αυτόκλητη αλλά αναπόφευκτη προστάτιδα του εθνικού κράτους των Αλβανών, το οποίο προέκυψε το 1913 από τους Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913).

Και οι Οθωμανοί Τούρκοι ανέπτυξαν εθνικό κίνημα, με μεγάλη καθυστέρηση και με στόχο να προληφθεί ο περαιτέρω ακρωτηριασμός της αυτοκρατορίας. Το τουρκικό εθνικό κίνημα εκδηλώθηκε ως αντίδραση στις επεμβάσεις των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και στην πρόσφατη προσπάθεια των λαών της περιο-

Αλληγορική λιθογραφία με θέμα την ανακήρυξη του τουρκικού Συντάγματος του 1908. Οι Νεότουρκοι, που επικράτησαν με κίνημα το 1908, επιδίωκαν τον εκσυγχρονισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι επαγγελίες τους για ισονομία όλων των εθνοτήτων της αυτοκρατορίας σύντομα διαψεύστηκαν, αφού επιδόθηκαν σε διωγμούς κατά Ελλήνων και Αρμενίων, με σκοπό τον εκτουρκισμό των διάφορων εθνοτήτων. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Αθήνα.

χής να τερματίσουν την τουρκική κυριαρχία στην Ευρώπη, καθώς και ως ρήξη με το καθεστώς του σουλτάνου, που είχε αποδειχτεί ανίκανο να αντιδράσει αποτελεσματικά εναντίον των εχθρών της αυτοκρατορίας. Το **Νεοτουρκικό Κίνημα του 1908**, που υποσχέθηκε στους λαούς της αυτοκρατορίας ισονομία, ισοπολιτεία και ευρύτατο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, είχε ως στόχο τον εκτουρκισμό της αυτοκρατορίας. Ο στόχος αυτός εκδηλώθηκε κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους (1912-1913) και κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918) και πήρε τη μορφή της εθνοκάθαρσης* της αυτοκρατορίας με την εκδίωξη των χριστιανών της χώρας.

Ερωτήσεις

1. Να αναφερθείτε στα στερεότυπα που έχουν επικρατήσει σχετικά με τους λαούς και τις χώρες της Βαλκανικής Χερσονήσου και να εξηγήσετε γιατί δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.
2. Να αποδώσετε το νόημα των ιστορικών όρων «Εξαρχία» και «Μεγάλη Βουλγαρία» και να συνδέσετε τις έννοιες αυτές με τις κρίσεις στις σχέσεις της Ελλάδας με τη Βουλγαρία.
3. Να αναδείξετε τη σημασία του Κινήματος των Νεοτούρκων για τους Έλληνες και τους άλλους λαούς της Βαλκανικής. Να το συσχετίσετε με το ελληνικό Κίνημα στο Γουδί αξιοποιώντας τα σχετικά παραθέματα και συγκρίνοντας τις δύο αλληγορικές λιθογραφίες.

Η επίδραση του Κινήματος των Νεοτούρκων στην ελληνική πολιτική ζωή

«Η εμφάνιση των Νεοτούρκων, μόλο που γέννησε ελπίδες για κάποιο φιλελευθερισμό στις χριστιανικές επαρχίες της Αυτοκρατορίας, ήταν μία πρόσθετη απειλή και ταπείνωση για την Ελλάδα. Ήταν απειλή, γιατί θα σταματούσε ίσως την αποσύνθεση της Αυτοκρατορίας και τις παρεπόμενες συχνές επεμβάσεις των Δυνάμεων, που ήταν συχνά ευνοϊκές για την Ελλάδα. Κι ήταν ταπείνωση, γιατί προκαλούσε σχεδόν αυτόματα τη σύγκριση με την αποτελεμάτωση και τη μικρότητα μέσα στην Ελλάδα. Οι μεταβολές στην Τουρκία είχαν άμεση επίδραση στους Έλληνες αξιωματικούς. Ανάμεσα στον Οκτώβριο 1908 και τον Ιανουάριο 1909 η ομάδα των δέκα ανθυπολοχαγών δεν είχε κατορθώσει να μνησει παρά δεκαπέντε μόνο μέλη. Ξαφνικά, μέσα σε λίγες εβδομάδες, προσχώρησαν ογδόντα ακόμη αξιωματικοί. Η αντίδραση αυτή λέγεται ότι ήταν αποτέλεσμα του σαρκαστικού σχολίου του Σεφκέτ πασά ότι θα έκανε μια βόλτα ως την Αθήνα, για να πει τον καφέ του στην Ακρόπολη».

Γ. Δερτιλής, Κοινωνικός μετασχηματισμός και στρατιωτική επέμβαση, 1880-1909, Εξάντας, Αθήνα 1977, σ. 187.